

Bispeseglet

Hans Høyærverdighet*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Biskop for folkeslagene, under apostolisk oppdrag

Seglet er biskopens personlige merke. Det settes på hans brev, hans skrifter og hans dokumenter, og det står øverst i ordets tjeneste, som han utøver.

Et eget segl har lenge hørt med til bispeembetet. Fra de første århundrene forseglet de kristne med signetringer som bar kristne sinnbilder; Klemens av Alexandria, som skrev omkring år 200 e.Kr., rådet de troende til at seglene deres skulle bære «en due eller en fisk eller et skip som seiler for full vind, eller en musikalsk lyre … eller et skipsanker».[1] På 1100-tallet var det fast skikk blant biskoper i hele Kirken å føre et eget segl.[2] Et slikt segl viser i bilder det som er viktigst for biskopen, og det minner ham om dette gjennom hele hans tjeneste.

Slik er det også med dette seglet. Hvert element i det har en personlig betydning for biskopen i hans eget kall til Kristus. Det ligger en historie bak; den historien fortelles ikke her, men den er kjent for biskopen og er hans egen. Betydningen av hvert element fremstilles nedenfor, med de skriftstedene det bygger på.

Innhold

Gullkorset · Lysstrålene · Den hellige skrift · Lynet · Dragen · Jordkloden

Gullkorset

Midt i seglet står Jesu Kristi kors. Det var der han seiret over døden og vant evig liv for alle som tror på ham. Ved sin lidelse, korsfestelse, død og oppstandelse betalte han den syndeskyld som mennesket hadde stått i overfor Gud siden syndefallet i Edens hage.

> *«Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden ved synden, og døden således trengte igjennem til alle mennesker, fordi de syndet alle»*
>
> Romerbrevet 5,12

> *«Han som bar våre synder på sitt legeme op på treet, forat vi skal avdø fra våre synder og leve for rettferdigheten, han ved hvis sår I er lægt.»*
>
> 1. Peters brev 2,24

Korset er tegnet på denne seieren. På det utslettet Kristus «skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, ... idet han naglet det til korset. Han avvæbnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, idet han viste sig som seierherre over dem på korset» (Kolosserbrevet 2,14–15). Korsets løfte er liv uten ende: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Johannes 3,16).

Korset forkynner også at de som tror på ham, allerede har vunnet denne seieren:

> *«Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?... men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»*
>
> 1. Korinterbrev 15,55.57

De skal herske med ham for evig i hans Rike: «holder vi ut, skal vi og herske med ham» (2. Timoteusbrev 2,12), og «de skal regjere i all evighet» (Åpenbaringen 22,5).

Korset er av gull for å vise at det renser den kristne. Jesu blod er som en lutrende ild: «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1. Johannesbrev 1,7). Likesom gull lutres i ilden, slik renses den kristne fra all synd.

Om Herren står det skrevet at «han er som en smelters ild … Og han skal sitte og smelte og rense sølvet, og han skal rense Levis barn og gjøre dem rene som gull og sølv» (Malaki 3,2–3).

Til tider møter de kristne prøvelser og trengsler. Disse skal ses som gull som prøves i ilden, slik at de som forblir tro inntil korset, kan få evig liv:

> *«Derover fryder I eder, om I enn nu - når så skal være - har sorg en liten stund ved allehånde fristelser, forat eders prøvede tro, som er meget kosteligere enn det forgjengelige gull, som dog prøves ved ild, må finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse»*
>
> 1. Peters brev 1,6–7

> *«For han kjenner den vei jeg holder mig til; prøvde han mig, så skulde jeg gå frem av prøven som gullet.»*
>
> Job 23,10

Herren selv gir dette råd: «Så råder jeg dig at du kjøper av mig gull, glødet i ild, forat du kan bli rik» (Åpenbaringen 3,18). Han gir de trofaste dette løftet: «Vær tro inntil døden, så vil jeg gi dig livsens krone!» (Åpenbaringen 2,10).

Lysstrålene

Lysstrålene som skinner frem bak korset, betyr at korset er verdens lys. Herren sa: «Jeg er verdens lys; den som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys» (Johannes 8,12).

Strålene betyr også at de som følger Kristus, er lysets barn. «Tro på lyset den stund I har lyset, forat I kan bli lysets barn!» (Johannes 12,36). «For I er alle lysets barn og dagens barn; vi hører ikke natten eller mørket til» (1. Tessalonikerbrev 5,5). «For I var fordum mørke, men nu er I lys i Herren; vandre som lysets barn» (Efeserbrevet 5,8).

De kristne skal være en lampe for verden, hver og en en stråle av dette lyset:

> *«I er verdens lys; en by som ligger på et fjell, kan ikke skjules; en tender heller ikke et lys og setter det under en skjeppe, men i staken; så skinner det for alle i huset. La således eders lys skinne for menneskene, forat de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen!»*
>
> Matteus 5,14–16

Dette gjør de ved å ta imot Den hellige ånds nærvær og la Ånden i dem skinne ut gjennom livet deres. Da skinner sannhetens lys fra livet deres, og dette livet blir et levende offer: «Jeg formaner eder altså, brødre, ved Guds miskunn at I fremstiller eders legemer som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer - dette er eders åndelige gudstjeneste» (Romerbrevet 12,1). Da kan andre se på de kristne og se at de er annerledes, «ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblandt en vanartet og vrang slekt, iblandt hvilken I viser eder som lys i verden» (Filipperbrevet 2,15). De kristne er verdens lys fordi de følger verdens Lys, mennesket Jesus selv, han som er Kristus.

Den hellige skrift

Den hellige skrift er troens rettesnor og veiledning, Guds ufeilbarlige ord:

> *«Den hele Skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til optuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkommen, duelig til all god gjerning.»*
>
> 2. Timoteusbrev 3,16–17

Den er gitt den kristne for å brukes som et sverd, «Åndens sverd, som er Guds ord» (Efeserbrevet 6,17):

> *«For Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noget tveegget sverd og trenger igjennem, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd»*
>
> Hebreerbrevet 4,12

Slik brukte Herren selv dette sverdet. Da Jesus ble ført ut i ørkenen «for å fristes av djevelen», svarte han på hver fristelse med det skrevne ord:

- «Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.» (Matteus 4,4)
- «Det er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.» (Matteus 4,7)
- «Bort fra mig, Satan! for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene.» (Matteus 4,10)

Da forlot djevelen ham (Matteus 4,11).

Den hellige skrift er målestokken den kristne lever sitt liv etter: «Ditt ord er en lykte for min fot og et lys for min sti» (Salme 119,105); «ditt ord er sannhet» (Johannes 17,17). Den står fast for evig: «Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen» (Salme 119,89); «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå» (Matteus 24,35).

Den forteller for alle tider hvordan den troende kan få evig liv: «Men disse er skrevet forat I skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og forat I ved troen skal ha liv i hans navn» (Johannes 20,31). Og den forherliger Gud og hans enbårne Sønn, vår HERRE og Frelser Jesus Kristus: «I ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv, og det er de som vidner om mig» (Johannes 5,39).

LYNET

Lysstrømmene som går ut fra Den hellige skrift og snor seg rundt dragen og verden, er lynstråler. De går ut fra Guds ord og sårer dragen. Guds ord er den mektigste kraft i universet: «Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, og lik en hammer som knuser berg?» (Jeremia 23,29). Skriften taler om at Herrens lyn går ut mot hans fiender: «... lyn i mengde og forvirret dem» (Salme 18,15); «La lynet lyne og spred dem, send dine piler og skrem dem!» (Salme 144,6).

Når den kristne taler Guds ord, er det smertefullt for fienden og rammer ham som et lynnedslag. Da de sytti vendte tilbake og gledet seg over at «endog de onde ånder er oss lydige i ditt navn», svarte HERREN:

> *«Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn. Se, jeg har gitt eder makt til å trede på slanger og skorpioner og over alt fiendens velde, og ingen ting skal skade eder»*
>
> Lukas 10,18–19

Lynet rammer dragen selv, «den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderike» (Åpenbaringen 12,9), og det rammer dem som følger ham. Det rammer i den åndelige verden, «for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrummet» (Efeserbrevet 6,12), og over hele verden, der han er virksom. Slik har de hellige «seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vidnet» (Åpenbaringen 12,11), og slik er hver troende lovet: «stå djevelen imot, og han skal fly fra eder» (Jakobs brev 4,7).

Dragen

Dragen symboliserer Satan, som Skriften ofte kaller dragen: «Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan» (Åpenbaringen 20,2).

Den er kveilet rundt verden fordi Skriften bevitner at han er denne verdens gud: «denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, forat lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds billede, ikke skal skinne for dem» (2. Korinterbrev 4,4). Herren kalte ham «denne verdens fyrste» (Johannes 12,31), og apostelen Johannes skrev at «hele verden ligger i det onde» (1. Johannesbrev 5,19). Han har et langt fastere grep om denne falne verden enn den kristne vet eller forstår. Helt siden syndefallet i Edens hage har hans onde innflytelse nådd inn i alt den kristne møter fra dag til dag. Han er «høvdingen over luftens makter, den ånd som nu er virksom i vantroens barn» (Efeserbrevet 2,2), og «eders motstander djevelen går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan opsluke» (1. Peters brev 5,8).

Dragen reiser seg mot korset for å vise djevelens åpne trass mot Guds ord. Den viser at han forkaster Gud, hans Kristus og alt som er hellig, og at han har den klare hensikt å motarbeide alt det Gud har satt i verk fra tidenes begynnelse. Fremfor alt viser den hans hensikt å ødelegge menneskeslekten, som er skapt i Guds bilde og likhet: «Og Gud skapte mennesket i sitt billede, i Guds billede skapte han det; til mann og kvinne skapte han dem» (1. Mosebok 1,27). Om ham sa Herren: «han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannhet er ikke i ham» (Johannes 8,44). «Og dragen blev vred på kvinnen og drog avsted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd» (Åpenbaringen 12,17).

Han fortsetter i denne trassen, med sin frafalne hær og de onde menneskene i verden som følger ham, helt til han kastes i ildsjøen sammen med alle sine etterfølgere, slik Åpenbaringen forteller:

> *«Og djevelen, som hadde forført dem, blev kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret og den falske profet var, og de skal pines dag og natt i all evighet.»*
>
> Åpenbaringen 20,10

> *«Gå bort fra mig, I forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler!»*
>
> Matteus 25,41

Jordkloden

Jordkloden har sin egen betydning, uavhengig av dragen som er kveilet rundt den. Den er jorden, Guds skaperverk. Da Gud hadde fullført sitt verk, heter det: «Og Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var såre godt» (1. Mosebok 1,31).

Jorden ble gitt mennesket ved guddommelig mandat:

> *«Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og opfyll jorden og legg den under eder, og råd over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over hvert dyr som rører sig på jorden!»*
>
> 1. Mosebok 1,28

> *«Himmelen er Herrens himmel, men jorden har han gitt menneskenes barn.»*
>
> Salme 115,16

Mennesket tapte dette herredømmet da det var ulydig mot Gud i Edens hage og spiste av den forbudne frukt: «så skal jorden være forbannet for din skyld!» (1. Mosebok 3,17).

Kristus befaler dem som følger ham, å være ham lydige: «Dersom I elsker mig, da holder I mine bud» (Johannes 14,15). Han sendte sine apostler til alle folkeslag:

> *«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder.»*
>
> Matteus 28,19–20

Han sendte dem for at denne verden skulle bli forløst og igjen komme i rett forhold til Gud, med mennesket som utøver herredømme over jorden slik Gud fra først av ville. For «også skapningen skal bli frigjort fra forgjengelighetens trældom til Guds barns herlighets frihet» (Romerbrevet 8,21).

Fadervår taler om dette: «komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden» (Matteus 6,10). Med disse ordene forkynner Jesus selv at Gud vil at jorden skal gjenopprettes til den orden han fra først av ville. At den gjenopprettes, betyr at djevelen, Satan, er beseiret ved Guds ord og ved vår HERRE og Frelser Jesu Kristi offer. Da skal det lyde: «Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet» (Åpenbaringen 11,15). Om de forløste står det: «og de skal være konger på jorden!» (Åpenbaringen 5,10).

Dette symbolet i seglet minner hver kristen om plikten til å gjøre Guds Rike synlig på jorden. Jesus forkynte: «Omvend eder; for himlenes rike er kommet nær!» (Matteus 4,17), og han sendte ut sine disipler for å si: «Guds rike er kommet nær til eder!» (Lukas 10,9). Der Jesus er til stede, er Riket til stede. Slik skal det være på dagen for hans seier over dragen, når mennesket igjen utøver herredømme over jorden slik Gud fra først av ville.

STORMSKYENE OG DE OPPRØRTE VANNENE

Stormskyene står for vinden, som her er Den hellige ånd. HERREN selv sammenlignet Ånden med vinden: «Vinden blåser dit den vil, og du hører den suser; men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen; således er det med hver den som er født av Ånden» (Johannes 3,8). På pinsedagen kom Ånden «som av et fremfarende veldig vær» (Apostlenes gjerninger 2,2). I begynnelsen: «Guds Ånd svevde over vannene» (1. Mosebok 1,2).

Når den kristne bruker Guds ord og lynet rammer slangen og hans etterfølgere i ånden, beveger Den hellige ånd seg som en hellig vind og en storm. Denne bevegelsen ryster selve vannene på jorden, for «Herrens røst er over vannene, ærens Gud tordner, Herren over de store vann» (Salme 29,3). Hele jorden berøres av den troendes tro på Guds ord og av at han bruker det som et sverd. Når det brukes rett, beveger Den hellige ånd seg i herlighet, kraft og herredømme. Slik var det i urkirken: «Og da de hadde bedt, skalv det sted hvor de var samlet, og de blev alle fylt med den Hellige Ånd, og de talte Guds ord med frimodighet» (Apostlenes gjerninger 4,31).

Stormskyene og de opprørte vannene adlyder den kristne: når han bruker Guds ord, og når han påkaller Den hellige ånd i tro på Jesus Kristus, vår HERRE og Frelser. HERREN selv «truet vinden, og til sjøen sa han: Ti, vær stille! Og vinden la sig, og det blev blikkstille», og disiplene hans spurte: «Hvad er dette for en, som både vinden og sjøen er lydige?» (Markus 4,39.41). Han lovet den samme myndighet til dem som tror:

> *«Sannelig sier jeg eder at den som sier til dette fjell: Løft dig op og kast dig i havet! og ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier skal skje, ham skal det vederfares.»*
>
> Markus 11,23

Selv om det sies at verden ligger under djevelens herredømme, seirer altså Guds ord. Det gir den kristne myndighet over det mennesket overlot til Satan ved syndefallet i Edens hage. Ved Guds ord, ved Jesu Kristi dyrebare blod og offer og ved hans myndighet blir den troende gjeninnsatt på sin rettmessige plass. Når han taler Skriftens guddommelige ord, svarer jorden selv, og Den hellige ånd er middelet for dette svaret. Ånden gir kraft til den kristnes bønn: «Ånden selv går i forbønn for oss med usigelige sukk» (Romerbrevet 8,26). Ånden gir også kraft til det han befaler i Ånden, selv over det som ble tapt, så stor er vår HERRE og Frelser Jesu Kristi herlighet: «Dersom I beder mig om noget i mitt navn, så vil jeg gjøre det» (Johannes 14,14).

Skriften gjengir HERRENS egne ord: «Mig er gitt all makt i himmel og på jord» (Matteus 28,18). De som tror på Kristus, får adgang til denne makten gjennom Lammets dyrebare blod og gjennom sin tro på ham.

FARGENE: DET BLÅ FELTET OG GULLBORDEN

Det blå feltet er himmelen. Fra begynnelsen av har mennesket sett opp mot himmelen når det taler til Gud: «Til dig løfter jeg mine øine, du som troner i himmelen!» (Salme 123,1). HERREN lærte sine disipler å be: «Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn» (Matteus 6,9).

Det blå står for de himmelske riker som den kristne trer inn i ved bønn og påkallelse. Det er stedet for Guds trone: «Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden mine føtters skammel» (Jesaja 66,1). Denne tronen er usynlig og uutgrunnelig for den kristne, men han ser likevel mot den i tro ved Kristus Jesus, «for vi vandrer i tro, ikke i beskuelse» (2. Korinterbrev 5,7). Han trer «frem med frimodighet for nådens trone, forat vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid» (Hebreerbrevet 4,16).

«Det skjulte hører Herren vår Gud til, men det åpenbarte er for oss og for våre barn til evig tid» (5. Mosebok 29,29). Mennesket er gitt nok kunnskap til å sikre sin frelse. Den kommer gjennom Den hellige skrifts skrevne ord, «de hellige skrifter, som kan gjøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus» (2. Timoteusbrev 3,15). Den kommer også gjennom vår HERRE og Frelser Jesu Kristi veiledning, undervisning og eksempel.

Når den kristne løfter sitt hjerte i bønn, stiger det opp til himmelen, inn i det blå som står for de himmelske riker: «La oss løfte vårt hjerte og våre hender til Gud i himmelen!» (Klagesangene 3,41). «La min bønn gjelde som røkoffer for ditt åsyn, mine henders opløftelse som et aften-matoffer!» (Salme 141,2). «Og røken av røkelsen steg fra engelens hånd op for Gud med de helliges bønner» (Åpenbaringen 8,4).

Gullborden taler om den kristnes rensing, slik det er fremstilt under gullkorset ovenfor. Troen på Jesus Kristus og på kraften i hans blod er en lutrende ild som lutrer et menneske, slik gull lutres i ilden. «Og denne tredjedel vil jeg la gå gjennem ilden og rense den, som en renser sølv, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem» (Sakarja 13,9). Her står gullet for den lutrede kristne, som fullt og helt tror på og stoler på Jesus Kristus, «Kongers konge og herrers herre» (Åpenbaringen 19,16).

Omskriften

Rundt borden løper omskriften «GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS». Navnet viser at seglet er biskopens eget. *Episcopus* er det latinske ordet for biskop. Det kommer av det greske *episkopos*, «tilsynsmann», det ordet St. Paulus brukte da han formante de eldste i Efesus:

> *«Så gi da akt på eder selv, og på hele den hjord som den Hellige Ånd satte eder til tilsynsmenn i, for å vokte Guds menighet, som han vant sig ved sitt eget blod!»*
>
> Apostlenes gjerninger 20,28

Sammen betyr navnet og tittelen at biskopen tar del i den åndelige krigen som føres hver dag: «for våre stridsvåben er ikke kjødelige, men mektige for Gud til å omstyrte festnings-verker» (2. Korinterbrev 10,4). Han hører til Guds styre, vigslet til bispeembetet og pålagt å forkynne den sanne lære og ikke tie. For «en tilsynsmann skal være ulastelig som en Guds husholder … en som holder fast ved det troverdige ord efter

læren, forat han kan være i stand til både å formane ved den sunde lære og å tale til rette dem som sier imot» (Titusbrevet 1,7.9).

Å tie ville bli regnet som synd: «Den som altså vet å gjøre godt og ikke gjør det, han har synd av det» (Jakobs brev 4,17). Herren advarte vekteren som ser sverdet komme og ikke støter i basunen: «hans blod vil jeg kreve av vekterens hånd» (Esekiel 33,6). St. Paulus sa: «ve mig om jeg ikke forkynner evangeliet!» (1. Korinterbrev 9,16).

Omskriften minner om lignelsen om talentene (Matteus 25,14–30). En herre overgav sine eiendeler til sine tjenere før en reise, og to av dem drev handel og fordoblet det de hadde fått. Til hver av dem sa herren: «Vel, du gode og tro tjener! du har vært tro over lite, jeg vil sette dig over meget; gå inn til din herres glede!» (Matteus 25,21). Den tredje gjemte sitt talent i jorden, og herren svarte ham: «Du dårlige og late tjener!» (Matteus 25,26). Lignelsen minner biskopen om hans høytidelige forpliktelse:

- å forkynne Jesu Kristi evangelium slik han forstår det;
- å stå for det som er rett og rettferdig i Guds øyne; og
- å være en god og tro tjener for vår Herre og Frelser Jesus Kristus.

Biskopen vet ikke hvorfor han ble kalt. Han vet bare at han ble kalt, og dette alene gir ham myndighet og ansvar. «I har ikke utvalgt mig, men jeg har utvalgt eder, og jeg har satt eder til å gå ut og bære frukt, frukt som varer» (Johannes 15,16). «For sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på» (Romerbrevet 11,29). Av den som har fått mye, kreves det mye: «Hver den som meget er gitt, av ham skal meget kreves» (Lukas 12,48).

De små korsene ved biskopens navn og ordet *Episcopus* betyr at han er en korsets biskop, en biskop i vår Herre og Frelser Jesu Kristi Kirke. De viser hvordan både hans navn og hans embete står i forhold til Kristus. «Men det være langt fra mig å rose mig uten av vår Herre Jesu Kristi kors; for ved det er verden blitt korsfestet for mig og jeg for verden» (Galaterbrevet 6,14). Biskopen skylder Kristus, og Gud, troskap fremfor alt. Korsene står for denne lydigheten, som skyldes Gud alene:

> *«Vil nogen komme efter mig, da må han fornekte sig selv og hver dag ta sitt kors op og følge mig.»*
>
> Lukas 9,23

> *«Ingen kan tjene to herrer»*
>
> Matteus 6,24

> *«En skal lyde Gud mere enn mennesker.»*
>
> Apostlenes gjerninger 5,29

Valgspråket

Valgspråket *Euntes in Mundum Universum*, «Gående ut i all verden», er satt i seglets gull. Det er satt i gull fordi biskopen, som er rettmessig vigslet, er lutret ved Den hellige ånds ild og har mottatt de hellige ordener. Disse ordenene pålegger ham nå et ansvar for å utbre evangeliet som er langt tyngre enn det han bar før. Denne ilden tennes på nytt ved hver sakramental handling han utfører. Som St. Paulus skrev til Timoteus: «Derfor minner jeg dig om at du igjen optender den Guds nådegave som er i dig ved min håndspåleggelse» (2. Timoteusbrev 1,6).

Ordene er apostlenes og deres etterfølgeres, biskopenes, mandat. De er Kristi egen befaling:

> *«Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!»*
>
> Markus 16,15

Guds ord og Jesu Kristi evangelium skal forkynnes og gjøres tilgjengelig for alle verdens folkeslag: «Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vidnesbyrd for alle folkeslag» (Matteus 24,14). Derfor bærer biskopen tittelen Biskop for folkeslagene. Kristi mandat i Markus 16,15 krever at enhver som er kalt til hans tjeneste, går ut i hele verden og forkynner evangeliet for all skapningen.

I tidligere tider betydde dette å være fysisk til stede: å reise, dra ut og spre Guds ord. I vår tid betyr det for biskopen også å skrive og utgi Guds ord og den sanne lære og gjøre det tilgjengelig på World Wide Web, slik at alle folkeslag kan lese det om de selv vil. «Skriv synet op og skriv det tydelig på tavlene, så det kan leses med letthet!» (Habakkuk 2,2). «Hvorledes kan de høre uten at det er nogen som forkynner?» (Romerbrevet 10,14).

Å ta imot Guds ord og Jesus Kristus er et personlig valg, og det skal ikke tvinges på noen. «Velg idag hvem I vil tjene» (Josva 24,15). «Og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt!» (Åpenbaringen 22,17). Herren

sier: «La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort!» (Åpenbaringen 22,11).

Det er biskopens gjerning og oppgave å legge frem Guds ord og Jesu Kristi evangelium for troende og ikke-troende. For den troende kan troen bli tent på nytt, styrket og gjort fastere, slik HERREN påla Peter: «når du engang omvender dig, da styrk dine brødre!» (Lukas 22,32). Den ikke-troende kan det føre til tro på Jesus Kristus, HERREN og Kongen, for «så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord» (Romerbrevet 10,17).

NOTER

1 Klemens av Alexandria, *Oppdrageren* (Paidagogos), bok 3, kap. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, s.v. «sigillography».

Euntes in Mundum Universum: «Gå ut i all verden» (Markus 16,15, 1930-oversettelsen).